

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B** ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1760/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z 17 lipca 2000 r.

ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania ► **C1** mięsa wołowego ◀ i produktów z ► **C1** mięsa wołowego ◀ oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97

(Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1)

zmienione przez:

Dziennik Urzędowy

		nr	strona	data
► <u>M1</u>	Rozporządzenie Rady WE nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	1	20.12.2006
► <u>M2</u>	Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r.	L 158	1	10.6.2013
► <u>M3</u>	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 653/2014 z dnia 15 maja 2014 r.	L 189	33	27.6.2014

zmienione przez:

► <u>A1</u>	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003
--------------------	---	-------	----	-----------

sprostowane przez:

► <u>C1</u>	Sprostowanie, Wydanie specjalne 2004, rozdział 1, tom 21, s. 217 (1760/2000)
--------------------	--

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1760/2000 PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO I RADY**

z 17 lipca 2000 r.

ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania ►C1 mięsa wołowego ◀ i produktów z ►C1 mięsa wołowego ◀ oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, w szczególności jego art. 37 i 152,

uwzględniając wniosek Komisji (1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (2),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów (3),

stanowiąc zgodnie z procedurą, określoną w art. 251 Traktatu (4),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r. ustanawiającego system identyfikacji i ►C1 rejestracji bydła i dotyczącego ◀ ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego (5) stanowi, że od dnia 1 stycznia 2000 r. we wszystkich Państwach Członkowskich nastąpi wprowadzenie obowiązkowego systemu ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego. Ten sam artykuł stanowi też, że, na podstawie wniosku Komisji, przed tą datą zostaną przyjęte ogólne przepisy funkcjonowania takiego obowiązkowego systemu.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2772/1999 z dnia 21 grudnia 1999 r., określające ogólne przepisy obowiązkowego systemu ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego (6) stanowi, że te ogólne przepisy mają zastosowanie tylko ►C1 tymczasowe, przez okres nie więcej niż ośmiu miesięcy, to ◀ znaczy od dnia 1 lutego do dnia 31 sierpnia 2000 r.
- (3) Dla celów jasności rozporządzenie (WE) nr 820/97 powinno zostać uchylone i zastąpione niniejszym rozporządzeniem.
- (4) Po przejściowym zachwianiu stabilności rynku mięsa wołowego i jego produktów, spowodowanym kryzysem ►C1 w związku z gąbczastą encefalopatią bydła, poprawa w zakresie przejrzystości warunków produkcji tych produktów i ich wprowadzania na

(1) Dz.U. C 376 z 28.12.2000, str. 42.

(2) Dz.U. C 117 z 26.4.2000, str. 47.

(3) Dz.U. C 226 z 8.8.2000, str. 9.

(4) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2000 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2000 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(5) Dz.U. L 117 z 7.5.1997, str. 1.

(6) Dz.U. L 334 z 28.12.1999, str. 1.

▼B

rynek, w szczególności jeżeli chodzi o możliwość śledzenia, wywarła pozytywny wpływ na spożycie mięsa wołowego. ◀ W celu utrzymania i umocnienia zaufania konsumentów do bezpieczeństwa mięsa wołowego oraz w celu unikania wprowadzania ich w błąd, konieczne jest stworzenie systemu, w ramach którego możliwe będzie udostępnianie konsumentom informacji metodą wystarczającego i czytelnego ►C1 etykietowania ◀ produktów.

- (5) W tym celu niezbędne jest ►C1 stworzenie, z jednej strony, skutecznego systemu identyfikacji i rejestracji bydła na etapie produkcji oraz, z drugiej strony, stworzenie szczególnego, wspólnotowego systemu etykietowania stosowanego w sektorze mięsa wołowego, na podstawie obiektywnych kryteriów na etapie wprowadzania na rynek. ◀
- (6) Dzięki gwarancjom, jakie można będzie wydać dzięki tej poprawie, spełnione zostaną również pewne wymogi będące w polu zainteresowania opinii publicznej, w szczególności związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt.
- (7) W wyniku tego zwiększy się stopień zaufania odnośnie do jakości mięsa wołowego i produktów z niego, ►C1 zachowany zostanie wyższy stopień ochrony zdrowia publicznego oraz umocniona zostanie trwała stabilność rynku mięsa wołowego. ◀
- (8) Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r., dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrz-wspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i ►C1 produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego⁽¹⁾ stanowi, że zwierzęta mające stanowić przedmiot handlu wewnątrz-wspólnotowego muszą być identyfikowane zgodnie z zasadami Wspólnoty oraz rejestrowane w taki sposób, aby możliwe było ustalenie gospodarstwa, centrum lub organizacji, z których zwierzęta pochodzą lub w których zwierzęta przebywały, oraz aby do dnia 1 stycznia 1993 r. te systemy identyfikacji i rejestracji obejmowały także przemieszczenia zwierząt ◀ na terenie wszystkich Państw Członkowskich.
- (9) Artykuł 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw ►C1 trzecich oraz zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁽²⁾ stanowi, że identyfikacji i rejestracji takich zwierząt, przewidzianej w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG, dokonuje się, z wyjątkiem zwierząt przeznaczonych do uboju i zarejestrowanych koniowatych, po ◀ przeprowadzeniu takiej kontroli.
- (10) Zarządzanie ►C1 niektórymi wspólnotowymi programami pomocowymi w ◀ dziedzinie rolnictwa wymaga odrębnej identyfikacji niektórych typów inwentarza żywego. Systemy identyfikacji i rejestracji muszą się, zatem nadawać do stosowania i kontrolowania takich odrębnych procedur identyfikacyjnych.
- (11) Dla celów prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia konieczne jest zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi. Przepisy unijne dotyczące tej kwestii zostały określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z 19 maja 1981 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i o współpracy między Państwami Członkowskimi, a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów ustawy celnej

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

⁽²⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.7.1996, str. 1).

▼B

lub przepisów prawa w dziedzinie rolnictwa ⁽¹⁾, oraz w dyrektywie Rady 89/608/EWG z 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych ⁽²⁾.

- (12) Aktualne przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła zostały określone dyrektywą Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt ⁽³⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 820/97. Doświadczenie pokazało, że wdrożenie ►C1 dyrektywy 92/102/EWG w odniesieniu do bydła nie przyniosło ◀ całkowicie zadowalających efektów i że konieczne są w tym zakresie dalsze udoskonalenia. Zatem niezbędne jest przyjęcie szczegółowych przepisów dotyczących bydła w celu wzmocnienia działania przepisów niniejszej dyrektywy.
- (13) Aby wprowadzenie nowego, udoskonalonego systemu identyfikacji mogło zostać zaakceptowane, istotne jest, aby nie nakładać na producenta nadmiernych wymogów w zakresie formalności administracyjnych. Konieczne jest określenie możliwych do dotrzymania terminów wdrażania takiego systemu.
- (14) Dla zapewnienia ►C1 możliwości szybkiego i dokładnego śledzenia zwierząt, z powodów związanych z kontrolą wspólnotowych programów pomocowych, każde państwo członkowskie powinno utworzyć krajową, komputerową bazę danych, w której rejestrowany będzie numer identyfikacyjny zwierzęcia, wszystkie gospodarstwa na terytorium tego państwa oraz przemieszczenia zwierząt, zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 97/12/WE z dnia 17 marca 1997 r. zmieniającej i aktualizującej ◀ dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną ⁽⁴⁾, która jasno określa wymogi wobec takiej bazy danych, związane z kwestiami zdrowotnymi.
- (15) Istotne jest, aby wszystkie Państwa Członkowskie podjęły ►C1 wszelkie środki, jakie mogą być konieczne dla zapewnienia, że krajowa, komputerowa baza danych ◀ będą w pełni gotowe do użytku w najkrótszym możliwym terminie.
- (16) Należy podjąć działania w kierunku stworzenia warunków technicznych, ►C1 gwarantujących najlepszy możliwy kontakt producentów z bazą danych i pełne korzystanie z baz danych. ◀
- (17) Aby możliwe ►C1 było śledzenie przemieszczeń bydła, zwierzęta powinny być zidentyfikowane poprzez umieszczenie kolczyka w obu uszach oraz powinny być zaopatrzone w paszport przy każdym przemieszczeniu. Cechy kolczyka oraz paszportu powinny być określone na szczeblu wspólnotowym. W zasadzie paszport powinien być wydany dla każdego zwierzęcia, któremu założono kolczyki. ◀
- (18) Zwierzęta przywożone z państw trzecich zgodnie z przepisami dyrektywy 91/496/EWG powinny być objęte takimi samymi wymogami identyfikacyjnymi.
- (19) Każde zwierzę powinno nosić ►C1 swoje kolczyki przez ◀ całe życie.
- (20) Komisja bada, na podstawie studiów wykonanych przez Wspólny Ośrodek Badawczy, możliwości wykorzystania elektronicznych środków identyfikacji zwierząt.

⁽¹⁾ Dz.U. L 144 z 2.6.1981, str. 1. Rozporządzenie traci moc rozporządzeniem (WE) nr 515/43(WE) (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34.

⁽³⁾ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 34. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 109 z 25.4.1997, str. 1.

▼B

- (21) ►C1 Posiadacze zwierząt, z wyjątkiem podmiotów zajmujących się ich transportem, powinni prowadzić aktualny rejestr zwierząt znajdujących się w ich gospodarstwach. Sposób tworzenia takiego rejestru powinien być określony na szczeblu wspólnotowym. Właściwe ◀ władze powinny mieć dostęp do takich rejestrów na każde żądanie.
- (22) Państwa Członkowskie mogą rozłożyć koszty wynikające z zastosowania tych środków na cały ►C1 sektor mięsa wołowego. ◀
- (23) Konieczne jest określenie władz, odpowiedzialnych za stosowanie przepisów wszystkich tytułów niniejszego rozporządzenia.
- (24) Konieczne jest wprowadzenie we wszystkich Państwach Członkowskich obowiązkowego systemu ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego. ►C1 W ramach tego obowiązkowego systemu podmioty i organizacje wprowadzające mięso wołowe na rynek powinny podawać na etykiecie informacje o mięsie oraz ◀ o miejscu uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których ono pochodzi.
- (25) Obowiązkowy system ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego powinien zostać wzmocniony w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. W ramach tego obowiązkowego systemu podmioty i ►C1 organizacje wprowadzające mięso wołowe na rynek powinny dodatkowo podawać na etykiecie informacje dotyczące pochodzenia, w szczególności miejsce urodzenia, chowu i uboju ◀ zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso.
- (26) Informacje dodatkowe względem informacji o miejscu ►C1 urodzenia, chowu i uboju ◀ zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, mogą być podawane w ramach dobrowolnego systemu ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego.
- (27) System ►C1 obowiązkowego etykietowania, prowadzonego na podstawie informacji o pochodzeniu, powinien obowiązywać od dnia 1 stycznia 2002 r., przyjmując jako rzecz zrozumiałą, że pełne informacje dotyczące przemieszczeń bydła we Wspólnocie wymagane są tylko ◀ w odniesieniu do zwierząt urodzonych po dniu 31 grudnia 1997 r.
- (28) System obowiązkowego ►C1 etykietowania ◀ powinien mieć również zastosowanie ►C1 wobec mięsa wołowego przywożonego do Wspólnoty. Należy jednak uwzględnić fakt, że nie wszystkie informacje wymagane do etykietowania mięsa wołowego produkowanego we Wspólnocie mogą ◀ być dostępne dla podmiotów lub organizacji w państwach trzecich. Zachodzi, zatem konieczność określenia minimalnego zakresu informacji, jakich ►C1 podanie na etykiecie państwa trzecie muszą zagwarantować. ◀
- (29) W odniesieniu do podmiotów i organizacji produkujących ►C1 i wprowadzających mielone mięso wołowe na rynek, które mogą ◀ nie być w stanie dostarczyć wszystkich informacji wymaganych w ramach obowiązkowego systemu ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego, konieczne jest wprowadzenie pewnych wyjątków, gwarantujących uzyskanie od nich minimalnego zakresu takich informacji.
- (30) Celem ►C1 etykietowania ◀ jest osiągnięcie maksymalnej przejrzystości ►C1 w dziedzinie wprowadzania mięsa wołowego na rynek. ◀
- (31) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mogą wchodzić w konflikt z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń ►C1 geograficznych i nazw pochodzenia ◀ dla produktów rolnych i środków spożywczych (1).
- (32) ►C1 Konieczne jest także stworzenie wspólnotowych ram w zakresie etykietowania mięsa wołowego w odniesieniu do

(1) Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1.

▼B

wszelkich informacji innych niż te, które wchodzą w zakres obowiązkowego systemu etykietowania mięsa wołowego, oraz z uwagi na różnorodność opisów mięsa wołowego wprowadzanego na rynek we Wspólnocie najbardziej właściwym rozwiązaniem jest stworzenie dobrowolnego systemu etykietowania mięsa wołowego. Efektywność takiego dobrowolnego systemu etykietowania zależy od możliwości prześledzenia drogi od każdego etykietowanego mięsa wołowego, wstecz, aż do zwierzęcia lub zwierząt, z których ono pochodzi. Wszelkie ustalenia danego podmiotu lub organizacji, dotyczące etykietowania, powinny być przedmiotem dokumentacji, którą należy przedłożyć właściwym władzom do zatwierdzenia. Podmioty i organizacje powinny być upoważnione do etykietowania mięsa wołowego tylko w przypadku, jeżeli etykieta zawiera ich nazwę lub ich znak identyfikacyjny. Właściwe władze państw członkowskich powinny być upoważnione do cofnięcia swojego zatwierdzenia dokumentacji w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości. W celu zagwarantowania możliwości uznawania dokumentacji w zakresie etykietowania w całej Wspólnocie konieczne ◀ jest zapewnienie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi.

- (33) Podmioty i organizacje ►C1 przywożące do Wspólnoty mięso wołowe z państw trzecich mogą również chcieć etykietować swoje ◀ produkty zgodnie z dobrowolnym systemem ►C1 etykietowania ◀. Należy określić przepisy gwarantujące, w takim stopniu, w jakim będzie to możliwe, że ustalenia dotyczące ►C1 etykietowania, ◀ w odniesieniu do przywożonego mięsa wołowego, cechują się wiarygodnością równorzędną względem ustaleń obowiązujących w ►C1 odniesieniu do mięsa wołowego ze Wspólnoty. ◀
- (34) Zmiana, związana z przejściem od ustaleń określonych w tytule II rozporządzenia (WE) nr 820/97 na ustalenia określone w rozporządzeniu niniejszym może powodować powstanie trudności, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia. Dla uwzględnienia możliwości wystąpienia takich trudności należy zapewnić Komisji prawo podjęcia właściwych kroków i działań o charakterze tymczasowym. Komisja powinna również mieć prawo rozwiązywania konkretnych problemów praktycznych we wszelkich uzasadnionych wypadkach.
- (35) Dążąc do zagwarantowania wiarygodności ustaleń określonych w niniejszym rozporządzeniu, konieczne jest zobowiązanie Państw Członkowskich do wprowadzenia i stosowania odpowiednich i skutecznych środków kontroli. Powinny to być środki nie wchodzące w konflikt z wszelkimi innymi środkami, jakie mogą być stosowane przez Komisję na zasadzie analogii z art. 9 rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich (1).
- (36) Należy określić stosowne kary, nakładane w wypadkach naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (37) Środki niezbędne w ramach wdrażania niniejszego Rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r., ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (2),

(1) Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 1036/1999 (Dz.U. L 127 z 21.5.1999, str. 4).

(2) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼ B

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

► C1 Identyfikacja i rejestracja bydła ◀*Artykuł 1*

1. Każde Państwo Członkowskie ustanawia, zgodnie z przepisami niniejszego tytułu, system identyfikacji i **► C1** rejestracji bydła. ◀
2. Przepisy niniejszego tytułu stosuje się bez uszczerbku **► C1** dla przepisów wspólnotowych, jakie mogą być ustanawiane w celu zwalczania chorób lub w celu kontroli, jak również nie naruszając przepisów dyrektywy 91/496/EWG i rozporządzenia (EWG) nr 3508/92 ⁽¹⁾. ◀ **► M3** ————— ◀

Artykuł 2

Dla celów niniejszego tytułu:

▼ M3

- „zwierzę” oznacza sztukę bydła w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG, w tym zwierzęta biorące udział w imprezach kulturalnych i sportowych,

▼ B

- „gospodarstwo” **► C1** oznacza każdy zakład, budowlę, a w przypadku gospodarstwa na otwartym powietrzu — miejsce na terytorium tego samego państwa członkowskiego, gdzie przetrzymywane lub utrzymywane są zwierzęta ◀ objęte niniejszym rozporządzeniem,
- **► C1** „posiadacz” oznacza osobę fizyczną lub ◀ prawną odpowiedzialną za zwierzęta, na stałe lub tymczasowo, w tym także w czasie transportu oraz na rynku,
- **► C1** „właściwa władza” oznacza centralny organ lub władze państwa ◀ Członkowskiego, odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych i fitosanitarnych, lub którym powierzono ich przeprowadzanie, oraz wdrożenie niniejszego tytułu, lub w przypadku monitorowania dopłat, władze którym powierzono wdrożenie rozporządzenia (WE) nr 3508/92.

Artykuł 3

System identyfikacji i **► C1** rejestracji bydła obejmuje ◀ następujące elementy:

▼ M3

- a) środki identyfikacji mające na celu indywidualną identyfikację zwierząt;

▼ B

- b) **► C1** komputerowe bazy danych; ◀
- c) paszporty zwierząt;
- d) indywidualne rejestry, prowadzone **► C1** dla każdego gospodarstwa. ◀

Komisja oraz właściwe władze danego **► C1** państwa członkowskiego mają dostęp do wszelkich informacji zawartych w niniejszym ◀ tytule. Państwa Członkowskie i Komisja podejmują wszelkie niezbędne środki i działania w celu zagwarantowania dostępu do tych danych wszystkim zainteresowanym stronom, włącznie z zainteresowanymi organizacjami konsumenckimi, uznawanymi przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem że zagwarantowana zostanie poufność i ochrona danych zgodnie z przepisami **► C1** prawa krajowego. ◀

⁽¹⁾ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 1036/1999 (Dz.U. L 127 z 21.5.1999, str. 4).

▼ M3*Artykuł 4***Obowiązek identyfikacji zwierząt**

1. Wszystkie zwierzęta w gospodarstwie identyfikuje się przy użyciu co najmniej dwóch środków identyfikacji wymienionych w załączniku I i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie ust. 3 oraz zatwierdzonych przez właściwą władzę. Przynajmniej jeden ze środków identyfikacji jest widoczny i jest na nim umieszczony widoczny kod identyfikacyjny.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do zwierząt urodzonych przed dniem 1 stycznia 1998 r. i nieprzeznaczonych do handlu wewnątrz Unii. Zwierzęta te muszą być identyfikowane za pomocą co najmniej jednego środka identyfikacji.

W celu zapewnienia dostosowania do postępu technicznego Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących dodania środków identyfikacji do wykazu zawartego w załączniku I, przy jednoczesnym zapewnieniu ich interoperacyjności.

Środki identyfikacji przydziela się gospodarstwu, rozprawdza i umieszcza na zwierzętach w sposób określony przez właściwą władzę.

Na obu środkach identyfikacji dozwolonych zgodnie z aktami delegowanymi i wykonawczymi przyjętymi na podstawie ust. 3 i niniejszego ustępu, umieszczonych na jednym zwierzęciu, umieszcza się taki sam niepowtarzalny kod identyfikacyjny umożliwiający, w połączeniu z rejestracją zwierząt, dokonanie indywidualnej identyfikacji każdego zwierzęcia oraz gospodarstwa, w którym się ono urodziło.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy znaki tworzące kod identyfikacyjny zwierzęcia nie umożliwiają zastosowania identyfikatora elektronicznego z takim samym niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym, dane państwo członkowskie może – pod nadzorem swojej właściwej władzy – zezwolić na umieszczenie na drugim środku identyfikacji innego kodu, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) zwierzę urodziło się przed dniem wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 3 akapit drugi lit. c);
- b) zapewniona jest pełna identyfikowalność;
- c) możliwa jest indywidualna identyfikacja zwierzęcia, łącznie z gospodarstwem, w którym zwierzę się urodziło;
- d) zwierzę nie jest przeznaczone do handlu wewnątrz Unii.

3. W celu zapewnienia odpowiedniej identyfikowalności i dostosowania do postępu technicznego oraz optymalnego funkcjonowania systemu identyfikacji Komisja przyjmuje zgodnie z art. 22b akty delegowane dotyczące wymogów w zakresie środków identyfikacji określonych w załączniku I oraz środki przejściowe wymagane do wprowadzenia danego środka identyfikacji.

▼ M3

Na podstawie odnośnych norm ISO lub innych międzynarodowych norm technicznych przyjętych przez uznane organizacje międzynarodowe określające normy, przy założeniu że te międzynarodowe normy są w stanie zagwarantować co najmniej wyższy poziom skuteczności i wiarygodności niż normy ISO, Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych niezbędne zasady dotyczące:

- a) formy i konstrukcji środków identyfikacji;
- b) procedur technicznych dotyczących systemu identyfikacji elektronicznej bydła; oraz
- c) konfiguracji kodu identyfikacyjnego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

4. Od dnia 18 lipca 2019 r. państwa członkowskie zapewniają istnienie niezbędnej infrastruktury do celów przeprowadzania identyfikacji zwierząt za pomocą identyfikatora elektronicznego jako jednego z oficjalnych środków identyfikacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Od dnia 18 lipca 2019 r. państwa członkowskie mogą wprowadzać przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego jako jednego z dwóch środków identyfikacji, o których mowa w ust. 1.

Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o której mowa w akapicie drugim, przekazują Komisji tekst takich przepisów krajowych i udostępniają tę informację w internecie. Komisja wspiera państwa członkowskie w podawaniu tej informacji do wiadomości publicznej, tworząc na swojej stronie internetowej łącza do odpowiednich stron internetowych państw członkowskich.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 bydło przeznaczone do udziału w imprezach kulturalnych i sportowych innych niż targi i wystawy może być identyfikowane za pomocą alternatywnych środków identyfikacji spełniających normy równoważne z normami określonymi w ust. 1.

Gospodarstwa stosujące alternatywne środki identyfikacji, o których mowa w akapicie pierwszym, rejestruje się w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 5.

Komisja określa niezbędne zasady dotyczące takiej rejestracji w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

W celu zapewnienia identyfikowalności opartej na normach w zakresie identyfikacji równoważnych z normami przewidzianymi w ust. 1 Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących wymogów w zakresie alternatywnych środków identyfikacji, o których mowa w akapicie pierwszym, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.

▼ M3

Komisja może ustanowić w drodze aktów wykonawczych zasady dotyczące formatu i konstrukcji alternatywnych środków identyfikacji, o których mowa w akapicie pierwszym, w tym środki przejściowe wymagane do ich wprowadzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

6. Państwa członkowskie informują siebie nawzajem oraz Komisję o wzorcu środków identyfikacji używanych na ich terytoriach. Państwa członkowskie udostępniają tę informację w internecie. Komisja wspiera państwa członkowskie w podawaniu tej informacji do wiadomości publicznej, tworząc na swojej stronie internetowej łącza do odpowiednich stron internetowych państw członkowskich.

*Artykuł 4a***Termin umieszczenia środków identyfikacji**

1. Środki identyfikacji przewidziane w art. 4 ust. 1 umieszcza się na zwierzęciu przed upływem maksymalnego terminu, który określa państwo członkowskie, w którym to zwierzę się urodziło. Maksymalny termin oblicza się od dnia narodzin zwierzęcia i nie może on przekroczyć 20 dni.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

Zwierzę nie może opuścić gospodarstwa, w którym się urodziło, przed umieszczeniem dwóch środków identyfikacji na tym zwierzęciu.

2. W celu umożliwienia umieszczenia środków identyfikacji w szczególnych okolicznościach związanych z występowaniem praktycznych trudności Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia szczególnych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużać maksymalne terminy umieszczenia środków identyfikacji określone w ust. 1 akapit pierwszy i drugi. Państwa członkowskie informują Komisję o każdym przypadku skorzystania z tej możliwości.

*Artykuł 4b***Identyfikacja zwierząt z państw trzecich**

1. Każde zwierzę podlegające kontrolom weterynaryjnym zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG, wprowadzane do Unii z państwa trzeciego i przeznaczone do umieszczenia w gospodarstwie przeznaczenia położonym na terytorium Unii, identyfikuje się w gospodarstwie przeznaczenia przy użyciu środków identyfikacji określonych w art. 4 ust. 1.

Informacje dotyczące pierwotnych środków identyfikacji umieszczonych na zwierzęciu w państwie trzecim pochodzenia rejestruje się w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 5 wraz z niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym środków identyfikacji przydzielonych danemu zwierzęciu przez państwo członkowskie przeznaczenia.

▼ M3

Akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do zwierząt przeznaczonych bezpośrednio do rzeźni znajdującej się w państwie członkowskim, pod warunkiem że zwierzęta poddaje się ubojowi w terminie 20 dni od dnia przeprowadzenia tych kontroli weterynaryjnych zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG.

2. Środki identyfikacji zwierząt, o których mowa w art. 4 ust. 1, umieszcza się w maksymalnym terminie określonym przez państwo członkowskie, w którym znajduje się gospodarstwo przeznaczenia. Termin ten nie może przekroczyć 20 dni od dnia przeprowadzenia kontroli weterynaryjnych, o których mowa w ust. 1.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

W każdym przypadku dwa środki identyfikacji, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy, umieszcza się na zwierzętach, zanim opuszczą gospodarstwo przeznaczenia.

3. Jeżeli gospodarstwo przeznaczenia znajduje się w państwie członkowskim, które wprowadziło na podstawie art. 4 ust. 4 akapit drugi przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego, zwierzęta identyfikuje się przy użyciu tego identyfikatora elektronicznego w gospodarstwie przeznaczenia w Unii w terminie określonym przez państwo członkowskie przeznaczenia. Termin ten nie może przekroczyć 20 dni od dnia przeprowadzenia kontroli weterynaryjnych, o których mowa w ust. 1.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

W każdym przypadku identyfikator elektroniczny umieszcza się na zwierzętach zanim opuszczą gospodarstwo przeznaczenia.

*Artykuł 4c***Identyfikacja zwierząt przemieszczanych z jednego państwa członkowskiego do innego**

1. Zwierzęta przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego zachowują pierwotne środki identyfikacji, które umieszczono na nich zgodnie z art. 4 ust. 1.

Jednak w drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, poczynając od dnia 18 lipca 2019 r. właściwa władza państwa członkowskiego przeznaczenia może zezwolić na:

- a) zastąpienie jednego ze środków identyfikacji identyfikatorem elektronicznym bez zmiany pierwotnego niepowtarzalnego kodu identyfikacyjnego zwierzęcia;
- b) zastąpienie obu środków identyfikacji dwoma nowymi środkami identyfikacji, na których obu musi być umieszczony ten sam, nowy niepowtarzalny kod identyfikacyjny. Niniejsze odstępstwo może być stosowane do pięciu lat od dnia 18 lipca 2019 r., w przypadku gdy znaki tworzące kod identyfikacyjny zwykłego kolczyka

▼ **M3**

zwierzęcia nie umożliwiają umieszczenia identyfikatora elektronicznego z takim samym niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym, i pod warunkiem że zwierzę urodziło się przed dniem wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 4 ust. 3 akapit drugi lit. c).

2. Jeżeli gospodarstwo przeznaczenia znajduje się w państwie członkowskim, które wprowadziło przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego, zwierzęta identyfikuje się przy użyciu tego identyfikatora elektronicznego najpóźniej w gospodarstwie przeznaczenia w maksymalnym terminie określonym przez państwo członkowskie, w którym gospodarstwo przeznaczenia się znajduje. Ten maksymalny termin nie może przekraczać 20 dni od dnia przybycia zwierząt do gospodarstwa przeznaczenia.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

W każdym przypadku identyfikator elektroniczny umieszcza się na zwierzętach, zanim opuszczą gospodarstwo przeznaczenia.

Akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do zwierząt przeznaczonych bezpośrednio do rzeźni znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego, które wprowadziło przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego.

*Artykuł 4d***Usunięcie, modyfikacja lub zastąpienie środków identyfikacji**

Środków identyfikacji nie można usuwać, modyfikować ani zastępować bez zezwolenia właściwej władzy. Zezwolenia takiego można udzielić wyłącznie w wypadku, gdy usunięcie, modyfikacja lub zastąpienie nie zagrażają identyfikowalności zwierzęcia i gdy możliwa jest indywidualna identyfikacja zwierzęcia, łącznie z gospodarstwem, w którym zwierzę się urodziło.

Wszelkie przypadki zastąpienia kodu identyfikacyjnego rejestruje się w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 5 wraz z niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym pierwotnych środków identyfikacji zwierzęcia.

Artykuł 5

Właściwe władze państw członkowskich tworzą komputerową bazę danych zgodnie z przepisami art. 14 i 18 dyrektywy 64/432/EWG.

Państwa członkowskie mogą wymieniać dane elektroniczne między komputerowymi bazami danych od dnia, w którym Komisja uzna, że system wymiany danych jest w pełni uruchomiony. Wymiana ta odbywa się w sposób gwarantujący ochronę danych i zapobiegający wszelkim nadużyciom w celu ochrony interesów posiadacza.

W celu zapewnienia elektronicznej wymiany informacji między państwami członkowskimi Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 22b w celu określenia zasad dotyczących danych wymienianych między komputerowymi bazami danych państw członkowskich.

▼ **M3**

W drodze aktów wykonawczych Komisja określa warunki techniczne i tryb takiej wymiany oraz uznaje fakt pełnego uruchomienia systemu wymiany danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 6

1. Jeżeli państwo członkowskie nie prowadzi wymiany danych elektronicznych z innymi państwami członkowskimi w ramach systemu wymiany elektronicznej, o którym mowa w art. 5, wówczas:

- a) dla każdego zwierzęcia przeznaczonego do handlu wewnątrz Unii właściwa władza tego państwa członkowskiego wydaje paszport na podstawie informacji zawartych w komputerowej bazie danych ustanowionej w tym państwie członkowskim;
- b) każde zwierzę, dla którego wydaje się paszport, jest przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego zawsze wraz z tym paszportem;
- c) po dostarczeniu zwierzęcia do gospodarstwa przeznaczenia paszport towarzyszący zwierzęciu przekazuje się właściwej władzy państwa członkowskiego, w którym znajduje się gospodarstwo przeznaczenia.

2. W celu umożliwienia śledzenia przemieszczania zwierząt wstecz aż od gospodarstwa pochodzenia znajdującego się w państwie członkowskim Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia zasad dotyczących informacji z komputerowej bazy danych, które mają się znaleźć w paszporcie zwierząt, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.

Artykuł 6a

Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody w przyjęciu przez państwo członkowskie krajowych przepisów dotyczących wydawania paszportów dla zwierząt nieprzeznaczonych do handlu wewnątrz Unii.

▼ **B***Artykuł 7*

1. ► **C1** Z wyjątkiem przewoźników, wszyscy posiadacze zwierząt zobowiązani są do: ◀

— prowadzenia aktualnego rejestru,

▼ **M3**

— zgłaszania właściwym władzom wszystkich przemieszczeń do i z gospodarstwa oraz wszystkich przypadków urodzenia i śmierci zwierząt w gospodarstwie wraz z datami tych zdarzeń w maksymalnym terminie określonym przez dane państwo członkowskie; ten maksymalny termin wynosi co najmniej trzy dni i nie przekracza siedmiu dni od dnia jednego z tych zdarzeń; państwa członkowskie mogą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o przedłużenie maksymalnego siedmiodniowego terminu.

W celu uwzględnienia praktycznych trudności w wyjątkowych przypadkach Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia wyjątkowych okoliczności, w których

▼ M3

państwa członkowskie mogą przedłużyć maksymalny siedmiodniowy termin określony w akapicie pierwszym tiret drugie, wraz z maksymalnym czasem takiego przedłużenia, który nie może przekraczać 14 dni po upływie siedmiodniowego terminu, o którym mowa w akapicie pierwszym tiret drugie.

2. W celu zapewnienia odpowiedniej i skutecznej identyfikowalności bydła przemieszczanego na potrzeby sezonowego wypasu Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących państw członkowskich lub części państw członkowskich, gdzie mają zastosowanie szczególne zasady dotyczące sezonowego wypasu, obejmujących zakres czasu, szczególne obowiązki posiadaczy i zasady dotyczące rejestrowania gospodarstw i rejestrowania takich przemieszczeń bydła, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.

▼ B

3. ► C1 Każdy posiadacz przedstawia właściwym ◀ władzom, na każde żądanie z ich strony, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w określonych wypadkach, przeznaczenia zwierząt, które są jego własnością, są czasowo w jego posiadaniu, są przez niego ► C1 przewożone, wprowadzane na rynek lub kierowane do uboju. ◀

4. Rejestr musi być prowadzony w formie zatwierdzonej przez właściwe władze, przechowywany w postaci książki lub danych komputerowych i udostępniany właściwym władzom na każde żądanie z ich strony, przez minimalny okres, którego określenie pozostaje w gestii właściwych władz, jednak nie może być on krótszy niż trzy lata.

▼ M3

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 prowadzenie rejestru jest dobrowolne w przypadku posiadaczy, którzy:

- a) mają dostęp do komputerowej bazy danych przewidzianej w art. 5, która zawiera już informacje uwzględnione w rejestrze; oraz
- b) wprowadzają lub wprowadzili aktualne informacje bezpośrednio do komputerowej bazy danych przewidzianej w art. 5.

6. W celu zapewnienia dokładności i wiarygodności informacji, które mają być zawarte w rejestrze gospodarstw, o którym mowa w niniejszym artykule, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych określających niezbędne zasady dotyczące tych informacji, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.

▼ B

Artykuł 9

Państwa Członkowskie mają prawo ► C1 obciążać posiadaczy kosztami systemów, określonych ◀ w art. 3 oraz środków kontroli, określonych w niniejszym tytule.

▼ M3*Artykuł 9a***Szkolenia**

Państwa członkowskie zapewniają, aby każda osoba odpowiedzialna za identyfikację i rejestrację zwierząt otrzymała instrukcje i wytyczne dotyczące odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia i wszystkich aktów delegowanych i wykonawczych przyjętych przez Komisję na mocy niniejszego rozporządzenia.

W każdym przypadku, gdy odpowiednie przepisy zostaną zmienione, osobie, o której mowa w akapicie pierwszym, udostępnia się stosowne informacje.

Państwa członkowskie zapewniają dostępność właściwych szkoleń.

Komisja ułatwia wymianę najlepszych praktyk w celu poprawy jakości informacji i szkoleń w całej Unii.

▼ B

TYTUŁ II

► C1 etykietowanie ◀ **mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego***Artykuł 11*

Podmiot lub organizacja, w znaczeniu określonym w art. 12, które:

- obowiązane są, na mocy niniejszego tytułu sekcja I, do ► C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego na wszystkich ► C1 etapach wprowadzania na rynek, ◀
- zamierzają, na mocy niniejszego tytułu sekcja II, znakować mięso wołowe w punkcie sprzedaży w sposób dostarczający informacji wykraczającej poza zakres wymaganych informacji określony w art. 13, a dotyczących pewnych charakterystycznych cech warunków produkcji znakowanego mięsa lub zwierzęcia, z którego mięso to pochodzi,

robią to zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Tytuł niniejszy stosuje się bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów legislacji wspólnotowej, w szczególności dotyczących mięsa wołowego.

▼ M3*Artykuł 12*

Do celów niniejszego tytułu zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „mięso wołowe” oznacza wszelkie produkty objęte kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 oraz 0206 29 91;

▼ **M3**

- 2) „etykietowanie” oznacza umieszczenie etykiety na każdym kawałku lub kawałkach mięsa lub na ich opakowaniach, albo, w przypadku produktów niepakowanych, udostępnienie konsumentowi odpowiednich informacji w formie pisemnej poprzez uwidocznienie ich w punkcie sprzedaży;
- 3) „organizacja” oznacza grupę podmiotów gospodarczych z tego samego lub z różnych części handlu mięsem wołowym;
- 4) „mięso mielone” oznacza mięso bez kości, które zostało rozdrobnione i zawiera mniej niż 1 % soli, objęte kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 i 0206 29 91;
- 5) „mięso drobne” oznacza drobne kawałki mięsa uznane za zdatne do spożycia przez ludzi, uzyskane wyłącznie w wyniku wykrawania przy odkostnianiu tusz lub przy rozbiórce mięsa;
- 6) „mięso siekane” oznacza mięso pokrojone w drobne kostki, plasterki lub inne indywidualne porcje, które nie wymagają już dalszego krojenia przez podmiot gospodarczy przed dokonaniem zakupu przez konsumenta końcowego i które mogą być bezpośrednio wykorzystane przez tego konsumenta. Niniejsza definicja nie obejmuje mięsa mielonego ani mięsa drobnego.

▼ **B**

SEKCJA I

Obowiązkowy wspólnotowy system ►C1 etykietowania ◀ mięsa wołowego*Artykuł 13***Przepisy ogólne**

1. Podmioty i ►C1 organizacje wprowadzające mięso wołowe na rynek we Wspólnocie etykietują je zgodnie z przepisami niniejszego artykułu. ◀

Obowiązkowy system ►C1 etykietowania ◀ gwarantuje możliwość przesłedzenia powiązania między informacjami identyfikującymi tuszę, ćwierć lub mniejszą sztukę mięsa, a informacjami identyfikującymi konkretne zwierzę lub zwierzęta, z których mięso to pochodzi, lub, jeżeli spełnia to wymogi sprawdzalności i dokładności informacji, identyfikującymi grupę zwierząt, z których mięso to pochodzi.

2. ►C1 Etykieta zawiera ◀ następujące informacje:

- a) numer lub kod identyfikacyjny zapewniający istnienie powiązania między mięsem, a zwierzęciem lub zwierzętami. Numer ten może być numerem identyfikacyjnym konkretnego zwierzęcia, z którego pochodzi mięso lub numerem identyfikacyjnym grupy zwierząt;
- b) numer zatwierdzenia ►C1 rzeźni, ◀ w której dokonano uboju danego zwierzęcia lub grupy zwierząt oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta ►C1 rzeźnia. ◀ ►C1 Na etykiecie umieszcza się napis: ◀ „Ubój w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”;
- c) numer zatwierdzenia masarni, w której dokonano podziału mięsa na tusze lub grupy tusz oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta masarnia. ►C1 Na etykiecie umieszcza się napis: ◀ „Podzielone w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”.

▼ M3▼ B

5. ► M3 a) Podmioty gospodarcze i organizacje wskazują również na etykietach informacje dotyczące: ◀
- i) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dane zwierzę się urodziło;
  - ii) wszystkich Państw Członkowskich lub państw trzecich, ► C1 w których odbywał się chów; ◀
  - iii) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dokonano uboju;
- b) Jednakże jeżeli mięso pochodzi od zwierząt ► C1 urodzonych, utrzymywanych i poddanych ubojowi: ◀
- i) w tym samym Państwie Członkowskim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa Państwa Członkowskiego)”;
  - ii) w tym samym państwie trzecim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa państwa trzeciego)”.

▼ M3

6. W celu uniknięcia zbędnego powielania wskazań na etykiecie mięsa wołowego pochodzącego z państw członkowskich lub państw trzecich, w których wyhodowano zwierzęta, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących uproszczonego przedstawiania informacji w przypadku bardzo krótkiego pobytu zwierzęcia w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym się urodziło lub w którym dokonano uboju.

Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje zasady dotyczące maksymalnego rozmiaru i składu grupy zwierząt, o których mowa w ust. 1 i ust. 2 lit. a), uwzględniając ograniczenia co do jednorodności grupy zwierząt, z których pochodzi to mięso siekane i mięso drobne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

▼ B*Artykuł 14***Odstępstwa od obowiązkowego systemu ► C1 etykietowania ◀**

Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 lit. b) oraz c) oraz od art. 13 ust. 5 lit. a) i) i ii), podmiot lub organizacja, zajmujące się produkcją mięsa ► C1 mielonego, podają na etykiecie informację: ◀ „wyprodukowane w (nazwa Państwa Członkowskiego i państwa trzeciego)”, w zależności od tego, gdzie mięso zostało wyprodukowane, oraz „pochodzenie”, w wypadku, jeżeli państwo pochodzenia jest inne niż państwo, w którym powstał produkt.

Obowiązek określony w art. 13 ust. 5 lit. a) iii) stosuje się do takiego mięsa od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Jednakże taki podmiot lub ► C1 organizacja może dodatkowo umieścić na etykiecie mięsa mielonego: ◀

— jedną lub więcej informacji określoną w art. 13, i/lub

▼ B

— datę produkcji mięsa.

▼ M3

W celu zapewnienia zgodności z horyzontalnymi przepisami dotyczącymi etykietowania w niniejszej sekcji Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia – na podstawie doświadczeń związanych z mięsem mielonym – przepisów równoważnych z przepisami zawartymi w pierwszych trzech akapitach niniejszego artykułu, odnoszących się do drobnego mięsa wołowego lub siekanego mięsa wołowego.

*Artykuł 15***Obowiązkowe etykietowanie mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich**

Na zasadzie odstępstwa od art. 13 mięso wołowe przywożone na terytorium Unii, w odniesieniu do którego nie wszystkie informacje określone w art. 13 są dostępne, etykietuje się z podaniem następujących informacji:

„Pochodzenie: spoza UE” oraz „Ubój w: (nazwa państwa trzeciego)”.

▼ B

SEKCJA II

▼ M3**Etykietowanie dobrowolne***Artykuł 15a***Zasady ogólne**

Informacje na temat żywności inne niż informacje przewidziane w art. 13, 14 i 15 dobrowolnie zamieszczane na etykietach przez podmioty gospodarcze lub organizacje wprowadzające do obrotu mięso wołowe muszą być obiektywne, możliwe do sprawdzenia przez właściwe władze i zrozumiałe dla konsumentów.

Informacje te muszą być zgodne z horyzontalnymi przepisami w zakresie etykietowania, a w szczególności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 ⁽¹⁾.

W przypadku niewywiązywania się przez podmioty gospodarcze lub organizacje wprowadzające do obrotu mięso wołowe z obowiązków, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, właściwa władza nakłada stosowne sankcje przewidziane w art. 22.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

▼ M3

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących definicji i wymogów mających zastosowanie do terminów lub kategorii terminów, które można umieścić na etykietach paczkowanego, świeżego i mrożonego mięsa wołowego i cielęcego.

▼ B

SEKCJA III

Przepisy ogólne**▼ M3****▼ B**

TYTUŁ III

Przepisy wspólne**▼ M3***Artykuł 22*

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.

Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja może zastosować na podstawie art. 9 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95.

Wszelkie sankcje nałożone przez państwo członkowskie na posiadacza, podmiot gospodarczy lub organizację wprowadzającą do obrotu mięso wołowe muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasające.

Właściwa władza co roku przeprowadza minimalną liczbę oficjalnych kontroli w odniesieniu do identyfikacji i rejestracji zwierząt, które muszą obejmować co najmniej 3 % gospodarstw.

Właściwa władza niezwłocznie zwiększa minimalną liczbę oficjalnych kontroli, o których mowa w akapicie drugim, w przypadku ustalenia, że przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji zwierząt nie są przestrzegane.

Wyboru gospodarstw, które zostaną objęte kontrolą przez właściwą władzę, dokonuje się na podstawie analizy ryzyka.

Do dnia 31 sierpnia każde państwo członkowskie przedstawia Komisji roczne sprawozdanie z przeprowadzania oficjalnych kontroli w poprzednim roku.

2. Niezależnie od ust. 1 właściwa władza nakłada na posiadacza następujące sankcje administracyjne:

a) jeżeli co najmniej jedno zwierzę w gospodarstwie nie spełnia przepisów ustanowionych w tytule I: ograniczenie na przemieszczanie wszystkich zwierząt do i z tego gospodarstwa danego posiadacza;

▼ M3

- b) w przypadku zwierząt, dla których wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji ustanowione w tytule I nie są całkowicie spełnione: ograniczenie ze skutkiem natychmiastowym na przemieszczanie wyłącznie tych zwierząt, dopóki te wymogi nie zostaną całkowicie spełnione;
  - c) jeżeli w jednym gospodarstwie liczba zwierząt, dla których wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji ustanowione w tytule I nie są całkowicie spełnione, przekracza 20 %: ograniczenie ze skutkiem natychmiastowym na przemieszczanie wszystkich zwierząt przebywających w tym gospodarstwie; w odniesieniu do gospodarstw, w których liczba zwierząt nie przekracza 10, środek ten ma zastosowanie, jeżeli więcej niż dwoje zwierząt nie zostało w pełni poddanych identyfikacji zgodnie z wymogami ustanowionymi w tytule I;
  - d) jeżeli posiadacz zwierzęcia nie może potwierdzić autentyczności identyfikacji tego zwierzęcia i identyfikowalności: w stosownych przypadkach i na podstawie oceny ryzyka dla zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności, zniszczenie tego zwierzęcia bez odszkodowania;
  - e) jeżeli posiadacz nie zgłosi właściwej władzy przemieszczenia zwierzęcia do i ze swojego gospodarstwa zgodnie z art. 7 ust. 1 tiret drugie, właściwa władza ogranicza przemieszczanie zwierząt do i z tego gospodarstwa;
  - f) jeżeli posiadacz zwierząt nie zgłosi właściwej władzy przypadków urodzenia lub śmierci zwierząt zgodnie z art. 7 ust. 1 tiret drugie, właściwa władza ogranicza przemieszczanie zwierząt do i z tego gospodarstwa;
  - g) w razie uporczywego nieuiszczania przez posiadacza opłat, o których mowa w art. 9, państwa członkowskie mogą ograniczyć przemieszczanie zwierząt z i do gospodarstwa tego posiadacza.
3. Niezależnie od ust. 1, jeżeli podmioty gospodarcze i organizacje wprowadzające mięso wołowe do obrotu oznakowały mięso wołowe, nie wywiązując się ze swoich obowiązków ustanowionych w tytule II, państwa członkowskie, w stosownych przypadkach i zgodnie z zasadą proporcjonalności, żądają odpowiednio wycofania mięsa wołowego z obrotu. W uzupełnieniu sankcji, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą:
- a) jeżeli dane mięso jest zgodne z odnośnymi przepisami weterynaryjnymi i dotyczącymi higieny, zezwolić na:
    - (i) wprowadzenie takiego mięsa wołowego do obrotu po jego właściwym oznakowaniu zgodnie z wymogami Unii; lub
    - (ii) skierowanie takiego mięsa wołowego bezpośrednio do przetworzenia na produkty inne niż produkty wskazane w art. 12 tiret pierwsze;
  - b) zarządzić zawieszenie lub wycofywanie zatwierdzenia danych podmiotów gospodarczych i organizacji.

▼ M3

4. Eksperti Komisji, we współpracy z właściwymi władzami:
  - a) sprawdzają, czy państwa członkowskie stosują się do wymagań niniejszego rozporządzenia;
  - b) prowadzą kontrole na miejscu w celu zapewnienia, aby wszelkie kontrole przeprowadzane były zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
5. Państwo członkowskie, na którego terytorium przeprowadza się kontrolę na miejscu, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc, jaka może im być potrzebna do wykonania ich zadań. Przed sporządzeniem i rozesłaniem sprawozdania końcowego wyniki kontroli zostają omówione z właściwą władzą zainteresowanego państwa członkowskiego. W stosownych przypadkach sprawozdanie to zawiera zalecenia dla państw członkowskich dotyczące poprawy zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

*Artykuł 22a***Właściwe władze**

Państwa członkowskie wyznaczają właściwą władzę lub właściwe władze odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz ze wszystkim aktami przyjętymi przez Komisję na jego podstawie.

Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim informację o wyznaczonych przez siebie władzach.

*Artykuł 22b***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 1, 3 i 5, art. 4a ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, 2 i 6, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 lipca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 ust. 1, 3 i 5, art. 4a ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, 2 i 6, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

▼ **M3**

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 1, 3 i 5, art. 4a ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, 2 i 6, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

*Artykuł 23***Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga, w zakresie aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z art. 4 ust. 3 i 5, art. 5 i art. 13 ust. 6, Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 ⁽¹⁾.

Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.

*Artykuł 23a***Sprawozdanie i dalsze działania ustawodawcze**

Nie później niż:

— dnia 18 lipca 2019 r. w przypadku przepisów dotyczących dobrowolnego etykietowania, i

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

▼ M3

— dnia 18 lipca 2023 r. w przypadku przepisów dotyczących identyfikacji elektronicznej,

Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednie sprawozdania dotyczące wykonania i skutków niniejszego rozporządzenia, w tym – w przypadku pierwszego sprawozdania – dotyczące możliwości przeglądu przepisów dotyczących dobrowolnego etykietowania, a w przypadku drugiego – dotyczące technicznej i ekonomicznej wykonalności wprowadzenia obowiązkowej identyfikacji elektronicznej na całym terytorium Unii.

W razie potrzeby tym sprawozdaniom towarzyszyć będą odpowiednie wnioski ustawodawcze.

▼ B*Artykuł 24*

1. Niniejszym rozporządzenie (WE) nr 820/97 traci moc.
2. Odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 820/97 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą ► **C1** korelacji, określoną w załączniku. ◀

Artykuł 25

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt rzeźnych od dnia 1 września 2000 r. włącznie z tym dniem.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

ZALĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 820/97	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6	Artykuł 6
Artykuł 7	Artykuł 7
Artykuł 8	Artykuł 8
Artykuł 9	Artykuł 9
Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11	—
Artykuł 12	Artykuł 11
Artykuł 13	Artykuł 12
Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 16 ust. 1
Artykuł 14 ust. 2	Artykuł 16 ust. 2
Artykuł 14 ust. 3	Artykuł 16 ust. 5
Artykuł 14 ust. 4	Artykuł 16 ust. 4
Artykuł 15	Artykuł 17
Artykuł 16 ust. 1	Artykuł 16 ust. 3
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 16 ust. 3
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 13 ust. 2 lit. a)
Artykuł 17	Artykuł 18
Artykuł 18	Artykuł 19
Artykuł 19	—
Artykuł 20	Artykuł 20
Artykuł 21	Artykuł 22
Artykuł 22	Artykuł 25

▼ **M3**

ZAŁĄCZNIK I

ŚRODKI IDENTYFIKACJI

A) ZWYKŁE KOLCZYKI

ZE SKUTKIEM OD DNIA 18 LIPCA 2019 r.

B) IDENTYFIKATOR ELEKTRONICZNY W FORMIE KOLCZYKA ELEKTRONICZNEGO

C) IDENTYFIKATOR ELEKTRONICZNY W FORMIE KAPSUŁKI CERAMICZNEJ (BOLUSA)

D) IDENTYFIKATOR ELEKTRONICZNY W FORMIE WSZCZEPIANEGO TRANSPONDERA.